

SUPEREDITIE

WARRIOR
CATS

DE TERUGKEER
VAN DE HEMELCLAN

Mijn speciale dank aan Cherith Baldry

Oorspronkelijke titel: Warriors Super Edition – SkyClan's Destiny
© 2010 Working Partners Limited
Serie gecreëerd door Working Partners Limited
www.warriorcats.com

© 2018 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen
Uitgegeven in 2018 door Fantoom, Amsterdam

Tekst: Erin Hunter
Vertaling: Pauline Akkerhuis

Beeldmateriaal: Beltz Verlag, Duitsland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en /of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 599 0
NUR 283/284
D/2018/6186/74

www.warriorcats.be - www.fantoom.nl

PROLOOG

LOOFSTER SPRONG van de Rotshoop af en ging tegenover de vier vreemdelingen staan. De grootste van hen, een langpotige bruine kater met gele ogen en een gehavende vacht, keek rustig in het rond. Tot Loofsters verbazing, leek het feit dat ze omringd waren door een Clan van vijandige katten hem geen angst aan te jagen. Hij leek juist ... voldaan.

Hij draaide zich naar haar om en knikte haar toe. 'Zo te zien heeft Vuurster jullie ten slotte toch gevonden.'

PROLOOG

DE ONDERGAANDE ZON wierp langgerekte schaduwen over de kloof. Een kille bries rimpelde het oppervlak van de rivier en deed de laatste verschrompelde blaadjes door de lucht dwarrelen. Er was geen ander geluid te horen dan het geruis van het water dat uit een zwart gat tussen de hoop keien opwelde. Het vloaide een ronde poel in, voordat het slingerend wegstroomde naar de duisternis tussen de rotswanden.

Boven aan de kloofwand, afgetekend tegen de hemel, verscheen een donker gestreepte kater. Hij nam even de tijd om de lucht te proeven. De stervende zon wierp bloedrood licht over zijn pels en glinsterde op zijn schouder, waar een stuk vacht was weggescheurd. Na een paar hartslagen wenkte de kater met zijn staart en zocht zich voorzichtig een weg over het smalle spoor dat zigzaggend langs de rotswand omlaag liep. Zeven andere katten volgden hem: een witte poes strompelde onbeholpen op drie poten voort; haar vierde poot, een massa bloederige vacht, drukte ze tegen haar borst. Een zwarte kater met lange poten kroop

zenuwachtig de kloofwand af, één oog gesloten en plakkerig van het bloed. Een jonge rode kater met twee gescheurde oren volgde hinkend het spoor omlaag. Geen van de katten was gespaard van verwondingen.

Terwijl de acht krijgers moeizaam afdaalden richting de waterkant, kwamen er vier katten uit een grot een eindje verderop in de kloof tevoorschijn. De eerste was een jonge, bruin gestreepte kater die snel over de rotsblokken omlaag naar de voet van de hoop keien sprong. Wachtend op de krijgers, klauwde hij ongerust door het zand. De andere drie katten waren oudsten die op beverige poten achter hem aan strompelden.

‘En, Spinnenster?’ kraste een van hen toen de aanvoerder de voet van de kloofwand bereikte. De snuit van de oudste was grijs van ouderdom. Onder zijn dunne, zwarte pels waren al zijn ribben zichtbaar. ‘Hoe is het gegaan? Hebben jullie gewonnen?’

De donker gestreepte kater wachtte een ogenblik voordat hij naar voren trippelde en het oor van de oudste aanraakte met zijn neus. ‘Wat denk je, Nachtpels?’ prevelde hij. Spinnenster richtte zich tot de jonge bruin gestreepte kater. ‘Varenhart, ik hoop dat je genoeg kruiden in voorraad hebt.’

Voordat de medicijnkat kon antwoorden, drong de langpotige zwarte kater zich naast zijn Clanleider, zijn bovenlip minachtend opgekruld. ‘Natuurlijk hebben we niet gewonnen. Deze strijd was al verloren voordat we hem begonnen.’

Een rood gestreepte vrouwtjeskat, die de achterhoede had gevormd van het groepje gewonde katten, kwam met grote sprongen aanrennen en keek de zwarte kater nijdig aan. 'Zeg dat niet, Zwaluwvlucht! We moesten wel vechten. De HemelClan heeft nog steeds zijn trots!'

De witte poes reageerde, triest met haar kop schuddend, in de plaats van Zwaluwvlucht. 'Trots op wat, Honingblad? We kunnen geen voedsel verzamelen, omdat de ratten alle prooi hebben weggejaagd. Er worden al manen geen nieuwe kittens meer geboren. De enige ceremonieën die we nog houden, zijn voor Clangenoten die we naar hun voorouders sturen.'

De rode poes draaide met een ruk haar kop om, haar groene ogen samengeknepen tot spleetjes. 'Luister, Vorstklaau ...'

De jonge krijger met de gescheurde oren viel hen in de rede: 'Gaan we een wake houden voor Zonvacht en Sneeuwval?' Zijn stem beefde van verdriet.

'Zeker,' knikte Spinnenster de jonge kater toe. 'Hun geesten zijn nu vrij om zich tussen de sterren te bewegen.'

'Wat?' Een grijs gestreepte oudste kwam wankelend overeind. 'Zonvacht en Sneeuwval zijn dood? Waar zijn hun lichamen dan? Voordat we hen begraven, moeten we zeker een wake voor hen houden!'

'Eikstap, we moesten hen helaas achterlaten!' spuugde Zwaluwvlucht met een zwiep van zijn staart. 'We moesten rennen voor ons leven en konden onze gevallen Clangenoten

niet dragen.' Met gebogen kop wendde hij zich af, alsof hij de anderen niet langer kon aankijken.

Vorstklauw trippelde naar hem toe, ging kalm naast hem zitten en duwde haar neus in de samengeklitte schouder-vacht van de zwarte kater. 'Zwaluwvlucht, we konden niets meer voor hen doen. Niemand kan ons iets verwijten.'

'Ze heeft gelijk,' mauwde Varenhart bedaard. 'Onze Clangenoten jagen nu met de SterrenClan. Ze zullen het begrijpen.'

Spinnenster knikte, zijn ogen donker van pijn om het verlies.

'Maar als jullie hen mee terug hadden gebracht, hadden we hen tenminste kunnen begraven!' protesteerde Eikstap. 'Wat is er eervol aan om hen achter te laten, om hun lichaam door de beesten te laten opvreten? Zonvacht en Sneeuwvacht hadden nooit kraaienvoer mogen worden!'

Iedere stap was een krachtsinspanning, maar hij strompelde het spoor op dat naar de bovenrand van de kloof leidde. Voordat de oudste, door verdriet overweldigd, zich zelfs maar een paar voslengtes had verplaatst, versperde Spinnenster hem de weg.

'We hebben vannacht al genoeg Clangenoten verloren,' mauwde hij. 'Laten we bidden voor hun geesten terwijl die zich bij de SterrenClan voegen.'

Zwaluwvlucht spitste zijn oren en keek zijn Clanleider aan. 'De SterrenClan? Denk jij serieus dat ze over ons waken?' Zijn snorharen trilden van verachting. 'Als ze ook maar iets

om ons gaven, hadden ze de ratten nooit laten komen.'

Honingblad draaide zich abrupt om naar haar Clangenoot. 'De SterrenClan heeft ons de krijgscodes gegeven, en die gaat gepaard met de moed en vaardigheid om onze vijanden te overwinnen. De HemelClan is nog niet verslagen!'

Haar woorden werden met stilte begroet. Het duurde enkele tellen voordat Spinnenster het woord nam; zijn stem beefde van verdriet. 'Honingblad, je hebt het mis. We zijn wel verslagen. Ik weiger mijn Clangenoten naar *nog* een strijd te voeren, nog een bladkaal lang te zien hoe ze verhongeren, bang voor ieder geluidje, voor ieder blad dat beweegt. Wij zijn prooi geworden.' Hij slaakte een diepe zucht. 'De ratten hebben gewonnen. De HemelClan bestaat niet meer.'

Er brak een storm van protesten uit bij de woorden van de Clanleider. De derde oudste, een zandkleurige poes, hees zich overeind, trippelde naar hem toe en ging met trillende snorharen tegenover hem staan.

'Dat kan niet goed zijn, Spinnenster', grauwde ze. 'Ik was een kit toen we in het woud woonden, toen de tweebenen ons territorium stalen en de andere Clans ons dwongen om te vertrekken. Sommige katten dachten dat het gedaan was met de HemelClan, maar we vonden een nieuw thuis voor onszelf, hier in de kloof. Als *dat* ons toen niet verslagen heeft, mag dit gevecht ons ook niet verslaan.'

'Muizentand heeft gelijk.' Eikstap stelde zich naast zijn

Clangenoot op. 'We mogen het nu niet opgeven.'

'Waar zitten die ratten? Dan nemen *wij* het tegen ze op,' voegde de derde oudste, Nachtpels, toe.

'Ik heb het woud nooit gekend, maar ik eer de herinneringen die jullie eraan hebben.' Spinnenster boog zijn kop voor de drie oude katten, zijn ogen vol respect. 'Niemand twijfelt aan jullie moed, vrienden, maar we staan volkomen machteloos. Er zijn te veel ratten.'

'Dan moet er een andere oplossing zijn!' barstte Honingblad los. 'Spinnenster, ik heb geprobeerd om een goede, dappere, loyale commandant te zijn voor jou en voor de HemelClan. Ik heb de poten uit mijn lijf gewerkt en ik ben nooit bang geweest om te vechten. Dat heb ik niet allemaal gedaan om onze Clan te zien sterven!'

Spinnenster raakte met het puntje van zijn staart haar schouder aan. 'Ik had me geen betere commandant kunnen wensen,' mauwde hij. 'En met dezelfde eer en moed zou jij ooit je Clan hebben geleid. Dat weet iedereen.'

'Zou jij ooit? Wat wil je daarmee zeggen?' Honingblad krulde haar lippen in de aanzet tot een grauw en haar nekharen kwamen overeind. 'Ik ...'

Nachtpels viel zijn commandant in de rede: 'Dit is een grote hoop muizenstront. Hoe kunnen we overleven als eenlingen, als ons dat niet eens als Clan lukt?'

Een paar hartslagen lang bleef het doodstil; de katten wisselden onthutste blikken, alsof de oude, zwarte kater hen met de neus op de feiten had gedrukt: er wachtte hun een

toekomst zonder de steun van hun Clan. Zelfs Honingblads vacht ging weer liggen; ze trok alleen nog met het puntje van haar staart.

‘Ik ... Ik heb weer voedsel van de tweebenen aangenomen,’ gaf Vorstklaauw, met gebogen kop, toe. Ze likte haar gehavende poot. ‘Als je maar genoeg honger hebt, valt het best mee.’

‘Wat?’ Honingblad spitste haar oren. ‘Voedsel van *tweebenen*? Dat is streng verboden volgens de krijgscodex!’

Vorstklaauw knipperde schuldig met haar ogen en deed zelfs geen poging zichzelf te verdedigen.

De jonge rode kater, Lijsterpels, trippelde naar haar toe en drukte zich tegen haar flank. ‘En wat dan nog?’ mauwde hij uitdagend. ‘Ik heb ook voedsel van de tweebenen gegeten. Dat is altijd nog beter dan verhongeren. Volgens mij zouden ze ons zo in hun nesten opnemen,’ voegde hij met bevende stem toe. ‘Ze hebben vast medelijden met ons, omdat we zo mager zijn. Als we bij hen zouden gaan wonen, zouden we beschutting krijgen. En we zouden veilig zijn voor de ratten.’

Een of twee van de andere katten knikten en mompelden instemmend.

Honingblad liep naar het midden van de groep en nam hen op met een ijzige blik in haar groene ogen. ‘Poesiepoezen? Jullie willen *poesiepoezen* worden? Dat zullen HemelClankrijgers nooit doen! Dat is de grootste schande die er bestaat!’

‘Inderdaad!’ beaamde Zwaluwvlucht met een zwiep van

zijn staart. 'Ik zou nog liever doodgaan dan tweebeenhien likken voor voedsel!'

Geen van de andere katten kon de beschuldigende blik van Honingblad trotseren. Ten slotte vroeg Muizentand op kalme toon: 'Varenhart, heb jij enig teken van de SterrenClan gekregen? Kunnen *zij* ons misschien vertellen wat we moeten doen?'

De jonge medicijnkat stapte met neergeslagen ogen naar voren. 'Ik voel niets dan verdriet en schuldgevoel bij onze voorouders', bekende hij. 'Schuldgevoel omdat ze ons uit het woud hebben geleid, en verdriet omdat de HemelClan zijn einde nadert.'

'Wat?' Eikstaps ogen werden groot van ontzetting. 'Heeft zelfs de SterrenClan ons opgegeven?' Niemand reageerde en hij vervolgde: 'Ik weet nog toen Wolkster ons uit het bos leidde. Hij zei dat hij niets meer te maken wilde hebben met zijn krijgervoorouders, dat we de sterren nooit meer een blik waardig mochten keuren. Hij had gelijk. We hadden nooit naar de SterrenClan moeten luisteren. Ze hebben ons laten stikken!'

Het zonlicht was inmiddels zo goed als verdwenen, en de eerste krijgers van de SterrenClan verschenen aan de steeds donkerdere hemel. Maar geen van de katten in de kloof keek op naar hun ijzige geschitter. In plaats daarvan kropen ze bij elkaar op de bodem van de kloof, waar de rotsen wat warmte vasthielden, en ze beschut waren tegen de kille wind.

'Dit is dus het einde', mauwde een zwart-witte kater.

‘Lijsterpels, laat jij me zien waar ik tweebeenvoedsel kan krijgen?’

‘Natuurlijk’, antwoordde de rode kater. ‘Iedereen die wil, kan met mij en Vorstklauw meekomen.’

Een grijze poes kwam overeind en trippelde naar hem toe. ‘Ik ga met jullie mee. Bij de tweebenen is voedsel en warmte te vinden. De krijgscade kan ons noch voeden, noch beschutten. Het zijn alleen maar woorden.’

‘Ik had nooit gedacht dat ik een HemelClankrijger dat zou horen zeggen!’ siste Honingblad walgend. ‘De krijgscade leeft in ons allemaal, wanneer we jagen en vechten en dankbaar zijn omdat we het leven van een Clankat leiden.’

De grijze poes draaide zich met een ruk naar haar om. ‘Ik ben niet dankbaar voor dit leven! Het is voorbij!’

Honingblad ontblootte haar klauwen, en even leek het alsof de twee poezen elkaar krijsend en klauwend in de haren zouden vliegen. Maar toen keerde de Clancommandant haar de rug toe.

‘Ik verander niet in een jengelende poesiepoes’, hield ze vol; haar overeind staande vacht toonde hoe woedend ze was. ‘Als we niet hier kunnen blijven, trek ik verder de kloof in, weg van de ratten. Wie weet kunnen we daar beter jagen.’

‘Ik kom met je mee’, mauwde Zwaluwvlucht. ‘Als we samen jagen, maken we meer kans om te overleven.’

Alle drie de oudsten luisterden zwijgend terwijl de krijgers overlegden waar zij naartoe zouden gaan. Ten slotte keek Muizentand op, en ontmoette Spinnensters droevige

blik. 'Ik wil hier blijven', verklaarde ze mat. 'Ik ben te oud om naar een nieuwe plek op zoek te gaan. Ik hoor hier thuis.'

Nachtpels likte de oude vrouwtjeskat over haar oor. 'Ik ook', murmelde hij. 'De ratten komen hier niet. Er is water, en een paar van die rare kikkers of kevers vangen lukt ons nog wel.'

'Zoveel tijd rest ons toch niet meer', voegde Eikstap toe.

Spinnenster boog opnieuw zijn kop. 'Ik blijf bij jullie', mauwde hij. 'Om jullie alle drie een eervol einde te garanderen, als dank voor jullie loyaliteit.'

Nachtpels knikte. Het verdriet in zijn ogen was te diep voor woorden.

'Ik blijf ook', voegde Varenhart toe. 'Hier kan ik optimaal gebruik maken van mijn vaardigheden als medicijnkat ... voordat ik straks geen medicijnkat meer ben.'

Hij stond op, liet zijn blik over de restanten van zijn Clan glijden, bracht hun aandacht bijeen zoals een moederkat haar kittens bijeenbrengt in de beschutting van haar staart. Vervolgens keek hij op naar de hemel, staarde onbevangen naar het koude licht van zijn krijgervoorouders.

'Moge de SterrenClan je pad verlichten, Sneeuwval, en het jouwe, Zonvacht, terwijl jullie door de hemel wandelen om je bij hen te voegen', mauwde hij. 'We wensen jullie een goede jacht toe, een snelle pas, en beschutting wanneer jullie slapen.'

De katten om hem heen, hun ogen glanzend in het sterrenlicht, mompelden hun instemming met zijn woorden

Spinnenster slaakte een diepe zucht. 'Moge de Sterren-Clan al onze paden verlichten. Ons leven gaat verder, maar dat van onze Clan is geëindigd.'

Niemand reageerde. Met ogen vol angst en wanhoop staaarde iedereen de kat aan die ooit hun Clanleider was geweest. Spinnenster ontweek hun blik, alsof hij te overweldigd was door schaamte over de ondergang van de Clan die hij zoveel seizoenen lang geleid had.

Varenhart was nog even stil en schudde toen snel zijn vacht, alsof hij zichzelf net uit ijskoud water had gehesen. 'Kom,' mauwde hij. 'Het is tijd dat ik jullie wonden verzorg.'

Met een zwaai van zijn staart leidde de jonge bruin gestreepte kater zijn gewonde Clangenoten naar het medicijnhol. Daar bracht hij spinrag op hun wonden aan tegen het bloeden en maakte goudsbloemkompresen klaar tegen ontsteking. Voor Honingblad en de andere katten die de kloof gingen verkennen, stelde hij bundeltjes reiskruiden samen.

'Moge de SterrenClan jullie begeleiden,' mauwde hij toen ze vertrokken.

Honingblad rende met grote sprongen weg zonder antwoord te geven. Varenhart volgde haar het hol uit, en ging naast Spinnenster zitten om voor de laatste keer te zien hoe zijn Clan verbrokkelde. De maan, die van achter een wolk tevoorschijn kwam, wierp een kil licht over de rotsen en de rivier. De donkere contouren van de vertrekkende katten glipten het pad op dat naar de bovenrand van de

kloof voerde. Daarna verdwenen ze uit het zicht. Alleen Spinnenster, Varenhart, en de drie oudsten waren nog over.

‘Laten we onze nesten naar het hol van de oudsten verhuizen,’ stelde Varenhart bedaard aan Spinnenster voor. ‘Op die manier kunnen we voor hen zorgen totdat ze ons niet meer nodig hebben.’

Spinnenster knikte terwijl hij de lege kloof rondkeek. Die was nog steeds bezaaid met de levens van zoveel katten, met herinneringen die als schaduwen aan iedere rots en iedere rotsspleet kleefden.

‘Ik vraag me af ...’ Hij zuchtte. ‘Zal hier ooit weer een Clan wonen?’

‘Ik denk het wel. Ooit zullen er katten naar deze plek terugkeren en een manier vinden om te slagen waar wij gefaald hebben.’ Er klonk een diepere echo in Varenharts stem door, een kracht die uit trots, moed en vastberaden loyaliteit aan de krijgscode voortkwam. ‘Dit is de bladkaal van onze Clan. Groenblad zal komen, maar zal nog zwaardere stormen met zich meebrengen dan deze. De HemelClan zal diepere wortels nodig hebben om te kunnen overleven.’

HOOFDSTUK 1

DE STORTVLOED raasde door de kloof omlaag, rukte bomen en struiken met wortel en al uit de grond alsof het miezerige twijgjes waren en sleurde ze met zich mee. Vanuit de ingang van haar hol keek Loofster vol verschrikking toe hoe de schuimende, wervelende rivier steeds hoger steeg tussen de rotswanden. Uit opgezwollen, zwarte wolken striemde de regen het oppervlak.

Het water stroomde gorgelend Echozangs hol binnen. Hoe ingespannen de HemelClanleider ook door de stormachtige duisternis tuurde, ze kon niet zien wat er met de medicijnkat gebeurde. Vlinderstaart en Vlekvoet, die net met verse prooi in hun bek over het spoor naar beneden kwamen, bleven stomverbaasd staan bij het zien van de overstroming. Ze draaiden zich met een ruk om en vluchtten de kloofwand weer op, maar het water was sneller. Schreeuwend werden ze meegesleurd. Loofster verloor hen uit het zicht toen een enorme boom tussen haar en de verdrinkende krijgers voorbij tolde, zijn wortels hoog in de lucht als klauwen.

Grote SterrenClan, help ons! smeekte Loofster. *Red mijn Clan!*

Het kolkende water likte al aan de ingang van de kraamkamer. Een kitten stak zijn neus naar buiten en verdween met een angstige jammerkreet weer naar binnen. Loofster spande haar spieren, klaar om hen te hulp te schieten, maar voordat ze zich kon bewegen, spoelde er een extreem hoge golf om haar heen, tilde haar op en smeed haar de rivier in, naast de versplinterde bomen.

Happend naar lucht kronkelde en klauwde Loofster tegen het verstikkende water. Opeens voelde ze iets knapperigs in haar geopende mond prikken. Al hoestend deed ze haar ogen open en spuugde een droog varenblad uit. Haar nest lag door haar hele hol verspreid. In de vloer, op de plek waar ze met de onzichtbare golf had geworsteld, waren diepe klauwsporen zichtbaar. Ze veegde een stukje mos van haar oor en ging hijgend rechtop zitten.

SterrenClanzijdanke, het was maar een droom!

De HemelClanleider bleef stil zitten totdat haar hartslag vertraagde en ze niet meer beefde. De stortvloed die haar Clangenoten had meegesleurd had zo levensecht geleken.

Het zonlicht viel schuin haar hol binnen. Met een lange zucht van opluchting wankelde Loofster overeind en trippelde naar buiten, de richel voor haar hol op. Onder haar slingerde de rivier zich vredig tussen de steile rotswanden die de kloof omsloten. Het liep tegen zonhoog. Het zonlicht schitterde op het wateroppervlak en drong door tot

op Loofsters huid. Genietend van het warme briesje dat haar bruin met crème gestreepte vacht rimpelde, ontspande ze haar schouders.

‘Het was maar een droom’, herhaalde ze in zichzelf. Ze spitste haar oren bij het horen van het getjilp van de vogels in de bomen boven aan de kloof. ‘Nieuwblad is gearriveerd, en de HemelClan heeft het overleefd.’

Er ging een warme gloed van voldoening door haar heen toen ze bedacht dat ze tot een paar korte manen terug gewoon Loof was geweest: een eenling die voor niemand anders verantwoordelijk was dan voor zichzelf. Plotseling was Vuurster verschenen: een leider van een Clan uit een ver woud, met een verbazingwekkend verhaal over een verloren Clan die ooit hier in de kloof had gewoond. Vuurster had eenlingen, zwerfkatten en poesiepoezen bij elkaar gebracht om de HemelClan weer tot leven te brengen. Het meest verbazingwekkende was nog wel dat Loof uitgekozen was om die katten te leiden.

‘De nacht dat de geesten van mijn voorouders me negen levens en de naam Loofster schonken, zal ik nooit vergeten’, murmelde ze. ‘Mijn hele wereld veranderde. Ik ben benieuwd of je nog wel eens aan ons denkt, Vuurster’, voegde ze toe. ‘Hopelijk weet je dat ik me aan de beloftes heb gehouden die ik jou en mijn Clangenoten gedaan heb.’

Schel gemauw onderin de kloof bracht de poes terug naar het heden. De Clan begon zich naast de Rotshoop te verzamelen, de plek waar de ondergrondse rivier voor het

eerst het zonlicht zag. Niet ver van de hoop verse prooi zaten Spitstand, Muspels en Vlinderstaart ineengehurkt te eten. Spitstand schrokte zijn muis snel naar binnen, terwijl hij wantrouwige blikken naar de twee jongere krijgers wierp. Loofster dacht eraan terug hoe een grenspatrouille de zwarte kater twee manen geleden had betrappt terwijl hij de Clan doodsbang en half verhongerd aan het bespieden was. Ze hadden hem overgehaald om naar het krijgershol te verhuizen, maar hij vond het nog steeds moeilijk om zich aan het Clanleven aan te passen.

Ik moet iets doen om hem in te laten zien dat hij nu onder vrienden is, besloot Loofster. Hij is nog nerveuzer dan een in het nauw gedreven muis.

De twee oudsten van de Clan, Mosvacht en Ragebol, waren aan het samentongen op een plat rotsblok, dat door de zon heerlijk was opgewarmd. Ze maakten een tevreden indruk; Ragebol was een knorrige oude zwerfkat die zo nu en dan langskwam in de kloof om te eten, voordat hij naar zijn nest in het woud terugkeerde, maar hij leek goed met Mosvacht op te kunnen schieten. Loofster hoopte dat ze hem kon overhalen om zich definitief in het kamp te vestigen.

Mosvacht had in haar eentje in het woud verderop in de kloof gewoond. Ze wist toen al van het bestaan van de Clan af, maar ging de Clankatten uit de weg. Op een dag was ze met een van haar poten vast komen te zitten in een vossenklem. Als de patrouille haar niet gevonden had en naar het

kamp had gebracht om haar poot te behandelen, zou ze het niet overleefd hebben. Daarna had de oude poes het leven als eenling met genoeg opgegeven. 'De Clan kan van haar wijsheid leren,' mauwde Loofster zachtjes voor zich uit. 'Iedere Clan heeft oudsten nodig.'

Het schelle geschreeuw dat ze hoorde kwam van Bliksempoot, Pluispoot, en Rotspoot, die elkaar in een kleine cirkel achterna renden, hun vacht recht overeind van opwinding. Klaverstaart trippelde met trillende snorharen op hen af. Loofster kon niet verstaan wat ze zei, maar de leerlingen kwamen glijdend tot stilstand. Met een zwiep van haar staart, wenkte Klaverstaart Pluispoot om bij haar te komen, en begon haar gezicht af te boenen. Loofster spinde van pret toen de jonge witte poes zich in allerlei bochten wrong onder de vegen van haar moeders tong, terwijl Klaverstaarts ogen straalden van trots.

Niet veel later schrok Loofster op van kiezels die naast haar neerkletterden. Toen ze opkeek, zag ze Vlekvoet het rotspaadje afkomen, een eekhoorn stevig tussen zijn kaken geklemd. Hij werd op de hielen gevolgd door Wespensnor en zijn leerling Muntpoot. Ze hadden allebei een muis in hun bek. Loofster gaf de jachtpatrouille een goedkeurend knikje toen ze haar passeerden. Nu het wat warmer begon te worden, was prooi weer overvloediger aanwezig, met als gevolg dat de prooihoop begon te groeien. In gedachten zag ze Wespensnor voor zich zoals hij, tijdens de eerste sneeuwval van bladkaal, bij de Clan was gekomen: een

verdwaalde poesiepoes die jammerend van de kou en honger door de kloof strompelde. Nu was de grijs-witte kater een van de vaardigste jagers van de Clan, met een eigen leerling. Hij had zelfs kittens, met een vroegere zwerfkat, die de naam Reevaren droeg.

De HemelClan groeit.

Toen hun vader voorbij trippelde, sprongen Wespensnors vier kits de kraamkamer uit en holden hem piepend achterna. Hun moeder, Reevaren, kwam rustiger tevoorschijn en volgde hen stapje voor stapje over het paadje naar beneden; ze voelde zich nog steeds niet helemaal op haar gemak op de steile helling en puntige rotsen die het kamp van de HemelClan omringden.

‘Voorzichtig!’ riep ze. ‘Pas op dat jullie niet vallen!’

Maar de kleintjes hadden de bodem van de kloof al bereikt en liepen hun vader stoeiend voor de poten. Ondertussen rolleborden ze gevaarlijk dicht naar de poel toe. Wespensnor duwde het lichtbruine katertje, Netelkit, met zachte dwang van de rand weg.

Maar zodra hun vader zich omdraaide om zijn vangst op de hoop verse prooi te deponeren, sprong Pluimkit bovenop haar broertje. Netelkit haalde naar haar uit, alsof hij een vechtbeweging uitprobeerde die hij van de leerlingen had afgekeken. Pluimkit rolde zich om; Netelkit wankelde, verloor zijn evenwicht, en tuimelde de rivier in.

‘Netelkit!’ krijste Reevaren.

De schrik sloeg Loofster om het hart. Ze schoot

overeind, maar was te ver weg om iets te kunnen doen. Reevaren sprong vliegensvlug van kei naar kei, maar Wespensnor was nog sneller. Hij stortte zich achter zijn katten aan in de poel. Loofster verloor hen enkele hartslagen uit het oog. Ze zag de andere Clankatten aan de kant bij elkaar kruipen, allemaal op één na. Spitstand liep, opgewonden met zijn staart zwiepend over de oever heen en weer. Loofster spinde van opluchting toen ze zag hoe Wespensnor zich uit de rivier hees met een spartelende Netelkit stevig tussen zijn kaken geklemd. Zodra zijn vader hem op de Rotshoop had gezet, schudde het kleintje zijn vacht uit, waarbij hij een regen van schitterende druppels over de andere katten heen spetterde. Reevaren wierp zich op haar zoon en begon zijn pels te likken, maar die worstelde zich los en stormde op Pluimkit af.

‘Ik zal je leren om me in de rivier te duwen!’ krijste hij.

‘Ik heb je niet geduwd! Je bent er gewoon in gevallen!’ gilde Pluimkit terug. Ze hurkte neer en sprong halverwege in de lucht tegen haar broertje op. In een kluwen van vacht begonnen de twee opnieuw een vechtpartijtje terwijl hun gefrustreerde ouders hen probeerden te scheiden.

Bij het horen van naderende pootstappen van lager in de kloof, keek Loofster over haar schouder. Het was Echozang met een bundeltje kruiden in haar bek. De zachte, in het zonlicht glanzende vacht van de jonge medicijnkat herinnerde Loofster eraan dat ze tot voor kort een poesiepoes was geweest. Maar nu bewoog ze zich

zelfverzekerd over het steenachtige terrein; haar poten waren gehard door de tijd die ze in de kloof had doorgebracht en ze had de pezige kracht van een Clankat.

Echozang keek omhoog naar haar Clanleider. 'Gegroet, Loofster!' riep ze met gesmoorde stem.

'Gegroet!' mauwde Loofster terug. 'We beginnen zo met de krijgersceremonie.'

Echozang zwaaide met haar staart om te tonen dat ze het begrepen had. Ze verdween in haar hol vlak boven de bodem van de kloof om de kruiden in haar voorraadkamer op te bergen.

'Ben je zover?' klonk het achter haar.

Toen Loofster verschrikt over haar schouder keek, zag ze dat Scherpklauw, haar commandant, achter haar stond. Ze had hem niet horen aankomen. 'O, ben jij het,' mauwde ze. 'Je jaagt me de stuipen op het lijf door me zo te besluipen!'

De donkerrode kater kneep geamuseerd zijn ogen samen. 'Niets jaagt jou de stuipen op het lijf, Loofster.' Met een blik op de hemel voegde hij eraan toe: 'Het is zonhoog. Wanneer denk je met de ceremonie te beginnen?'

'Ik wacht nog op de anderen,' antwoordde Loofster.

Scherpklauws humeur sloeg om als een blad aan een boom. Hij zwiepte met zijn staart. 'Je zou zonder hen moeten beginnen,' mauwde hij ongeduldig.

Loofster trok verrast met een oor. Ze zag dat haar commandant een verdedigende blik in zijn ogen kreeg.

'We weten nooit wanneer ze komen opdagen,' drong hij

aan. 'En daar beneden staan drie jongen katten op het punt om uit hun vel te barsten van opwinding.'

Toen Loofster weer naar de Rotshoop keek, zag ze dat hij gelijk had. Bliksempoot en Rotsfoot draaiden om elkaar heen alsof ze zich op een gevechtstraining aan het voorbereiden waren en Pluispoot, te gespannen om stil te zitten, sprong de hele tijd op en neer. Hun schelle gemiauw steeg naar Loofster op.

'Goed dan.' Loofster knikte. 'We beginnen nu meteen.'

De bovenrand van de kloof in het oog houdend, trippelde ze voor Scherpklauw uit naar de Rotshoop. Hun Clan-genoten onderin de kloof weken uit elkaar om hen door te laten. Loofster spande haar spieren en sprong de hoop rotsblokken op, terwijl Scherpklauw zijn plaats aan de voet ervan innam, niet ver van de hoop verse prooi. Vanaf haar positie op de Rotshoop keek Loofster omlaag naar de brede schouders van haar commandant en voelde een steek van dankbaarheid voor zijn moed en loyaliteit.

Hij is een prima commandant. Vuurster heeft me goed geadviseerd.

Ze richtte haar kop op en liet haar schreeuw door de kloof weerklinken. 'Laat alle katten die oud genoeg zijn om hun eigen prooi te vangen zich hier onderaan de Rotshoop verzamelen voor een Clanvergadering!'

Saliepoot schoot het leerlingenhout uit en racete het pad af om zich onderaan de Rotshoop bij zijn zus Muntpoot te voegen. Met trillende staart installeerden ze zich in de buurt

van Scherpklauw en Wespensnor. Bloesemhart, Saliepoets moeder en mentor, kwam uit het krijgershol tevoorschijn, trippelde over het paadje naar beneden en ging naast haar zoon zitten. Vlekvoet voegde zich bij Klaverstaart, die hoogzwanger was. De poes boog zich naar hem en beroerde zijn oor met haar neus, maar haar aandacht bleef op de drie leerlingen gericht.

Loofster onderdrukte een zucht toen ze zag hoe Spitstand voorzichtig wegsloop zodra de andere krijgers in de buurt kwamen. Hij spiedde zenuwachtig in het rond alsof hij dacht dat de kloof vol vijanden was en rende naar de waterkant. Daar ging de magere zwarte kater ten slotte zitten, maar hij bleef schichtige blikken om zich heen werpen.

Hij woont nu al twee manen in het krijgershol, dacht Loofster. Geërgerd kneedde ze haar poten op de steen. Heeft hij nu nog niet begrepen dat niemand zijn staart zal afbijten?

Voor de zoveelste keer vroeg ze zich af door welke gebeurtenissen in het verleden Spitstand zo schuw was geworden, maar dit was niet het juiste moment om zich daarover zorgen te maken. Wanneer hij daar klaar voor was, zou de zwarte kater haar in vertrouwen nemen. Zij moest nu eerst een krijgersceremonie leiden. Om zich heen kijkend constateerde Loofster dat bijna de voltallige Clan zich verzameld had. Net toen ze zich afvroeg waar Echozang bleef, kwam de jonge medicijnkat uit haar hol tevoorschijn, in een wolk van zoete kruidengeuren. Ze installeerde zich

naast Bloesemhart en keek verwachtingsvol omhoog naar de Rotshoop.

‘Katten van de HemelClan,’ begon Loofster. ‘Vandaag komen wij bijeen voor een van de belangrijkste ceremonieën in het leven van een Clan: de benoeming van drie nieuwe krijgers. Bliksempoot, Pluispoot en Rotspoot,’ voegde ze toe met een zwaai van haar staart, ‘kom maar onderaan de Rotshoop staan.’

De drie jonge katten stonden op en trippelden naar voren; hun snorharen trilden en hun ogen straalden van verwachting. Ondanks de laatste lik die Klaverstaart haar zoon gaf toen hij haar passeerde, stond er een plukje zwarte vacht recht overeind op Rotspoots kop, en een van Bliksempoots oren was naar achteren dubbelgevouwen. Zijn zusje Pluispoot zwiepte er met haar staart tegenaan om hem recht te zetten.

Hun drie mentoren kwamen ook overeind en gingen op een paar staartlengtes afstand naast elkaar staan. Loofster keek naar hen terwijl de plechtigheid van dit moment haar als een golf overspoelde. Ze beseftte dat ze, hoeveel seizoenen ze haar Clan ook zou leiden, nieuwe katten altijd vol verwondering en ontzag aan de SterrenClan zou presenteren. Daar kwam bij dat deze drie katten speciaal waren: het waren de eerste krijgers van de HemelClan die in de kloof waren geboren.

‘Vlekvoet,’ begon Loofster, ‘heeft jouw leerling, Bliksempoot, de vaardigheden van een krijger geleerd?’

Heeft hij de krijgscade bestudeerd en begrepen wat die voor iedere kat betekent?’

De zwart-witte kater keek vol trots naar zijn leerling. ‘Ja, Loofster,’ antwoordde hij.

‘Hetzelfde geldt voor Rotspoot,’ voegde Vlinderstaart toe.

Loofster boog even haar kop; ze wou dat Vlinderstaart gewacht had totdat ze haar, op haar beurt, de plechtige vragen had gesteld. Maar Rotspoots mentor leek bijna net zo opgewonden als Rotspoot zelf; het had geen zin om haar op haar kop te geven.

‘Muspels,’ ging Loofster verder, ‘ben jij ervan overtuigd dat jouw leerling, Pluispoot, de vaardigheden van een krijger en de betekenis van de krijgscade heeft geleerd?’

‘Ja, Loofster,’ antwoordde Muspels. ‘Ze is klaar om krijger te worden.’

Spinnend van voldoening sprong Loofster van de Rotshoop en ging tegenover de drie jonge katten staan. Hun ogen werden nog groter dan ze al waren toen hun leider omhoog keek en zich tot de SterrenClan richtte.

‘Ik, Loofster, leider van de HemelClan, doe een beroep op mijn krijgervoorouders om op deze drie leerlingen neer te kijken. Ze hebben hard getraind om uw nobele krijgscade te begrijpen. Ik beveel hen op hun beurt aan als krijger.’

Er ging een huivering door Loofster heen bij de herinnering aan de gelederen van de Sterrenkatten die om haar heen hadden gestaan toen zij haar negen levens en haar naam had ontvangen. *Kijken ze nu naar me? Zullen ze deze*

jonge krijgers beschermen totdat het hun beurt is om tussen de sterren te wandelen?

‘Bliksempoot, Pluispoot, Rotspoot,’ ging Loofster verder, ‘zweren jullie dat jullie de krijgscode in ere zullen houden en deze Clan zullen verdedigen en beschermen, zelfs met gevaar voor eigen leven?’

Bliksempoot slikte diep en antwoordde: ‘Dat zweer ik.’

‘Ik zweer het,’ klonk Rotspoots stem luid en duidelijk.

Pluispoot knipperde met haar diepblauwe ogen en antwoordde: ‘Ik zweer het.’

‘Dan geef ik jullie nu uit naam van de SterrenClan jullie krijgersnaam. Bliksempoot, van nu af aan zal jij bekend staan als Bliksemvuur. De SterrenClan eert je energie en je loyaliteit, en wij heten je welkom als volwaardig lid van de HemelClan.’

Loofster legde haar snuit op Bliksemvuurs kop, waarop de jonge rode kater haar een lik over haar schouder gaf. Daarna deed hij een paar stappen achteruit om zich bij de andere krijgers te voegen.

‘Rotspoot,’ vervolgde Loofster, ‘vanaf dit moment zal jij bekend staan als Rotsschaduw. De SterrenClan eert je moed en je kracht, en wij heten je welkom als een volwaardig lid van de HemelClan.’

De zwarte kater sloot heel even zijn ogen toen Loofster haar snuit op zijn kop legde; hij likte haar over haar schouder, stapte naar achteren en ging naast zijn broer staan. Alleen Pluispoot stond nog tegenover haar

Clanleider; Loofster merkte dat de kleine witte poes beefde van opwinding.

‘Pluispoot,’ mauwde ze, ‘vanaf nu zal jij bekend staan als Pluiswolk. De SterrenClan eert je intelligentie en je enthousiasme, en wij verwelkomen je als een volwaardig lid van de HemelClan.’ Ze liet haar snuit even op Pluiswolks kop rusten en voelde meteen daarna het gerasp van haar tong op haar schouder, voordat de nieuwe krijger zich bij haar broers voegde.

‘Bliksemvuur! Rotsschaduw! Pluiswolk!’ De voltallige Clan verhief zijn stem om de drie nieuwe krijgers welkom te heten. Loofster keek trots toe terwijl haar Clangenoten zich om de jonge katten verdrongen om hen te feliciteren.

‘Pluiswolk!’ klonk de stem van de kleine witte poes verontwaardigd overal boven uit. ‘Ik ben niet klein meer. Ik dacht dat ik groot genoeg was om een andere naam te krijgen.’

Er ging een geamuseerd geroezemoes door de katten om haar heen. Klaverstaart trippelde naar haar toe en likte haar dochter troostend over haar oor. ‘Voor mij zul je altijd een pluisje zijn,’ mauwde ze snorrend.

Loofster kon zien dat Pluiswolk nog steeds niet overtuigd was. Bliksemvuur en Rotsschaduw leken allebei dolgelukkig met hun nieuwe naam, maar in de ogen van hun zus was teleurstelling te lezen. De Clanleider glipte tussen de menigte van katten door, totdat ze tegenover Pluiswolk stond. ‘Pluisje mag dan wel kleintje betekenen,’ murmelde

ze, 'maar je geest is allesbehalve klein. Ooit zal de naam Pluiswolk bewonderd worden door je Clangenoten, en door alle Clangenoten die nog moeten komen.'

Pluiswolk staarde haar aan. 'Denk je dat echt?'

Loofster knikte. 'Het is aan jou om grote dingen te doen die voor altijd herinnerd zullen worden. Je naam zegt niets over wat jij beslist te doen met je leven.'

'Ik ga mijn best doen om een grote krijger te worden,' beloofde ze ernstig.

Loofster beroerde Pluiswolks schouder met het puntje van haar snuit. 'Ik weet het.'

Ze was nog niet uitgepraat, of Wespensnors vier kittens stoven rakelings voorbij en verdrongen zich om hun moeder, Reevaren.

'Wij willen leerlingen worden!' verklaarde Netelkit.

Reevaren gaf hem een aai met haar staart. 'Dat worden jullie zeker,' beloofde ze. 'Maar nu nog niet. Jullie zijn nog te jong.'

'Nietes!' Netelkits zus Pluimkit drong naar voren en ging voor haar moeder staan. 'Nietes, we zijn al drie manen!'

'Om leerling te kunnen worden moet je zes manen oud zijn,' bracht Reevaren haar in herinnering.

Pluimkits gezicht kreeg een wanhopige uitdrukking.

'Maar dat duurt nog een eeuwigheid!' jammerde haar broertje Konijnkit. 'Zo lang willen we niet wachten.'

'Inderdaad,' voegde Kreekkkit toe.

Over de koppen van haar kittens heen keek Reevaren

Loofster aan. Haar blik hield het midden tussen pret en machteloosheid. 'Wat moet ik met hen aan?' vroeg ze.

Loofster trok met haar snorharen. 'Voor je het weet zijn het leerlingen,' mauwde ze. 'Dan zullen hun mentoren zich met hen bezighouden.'

Reevaren zuchtte diep. 'Ik kan niet wachten!' Maar Loofster zag dat ze vol liefde naar haar wriemelende kittens keek.

Netelkit stak zijn kop uit het groepje. 'Pluimkit heeft me in de rivier geduwd! Ik was helemaal nat bij de ceremonie.'

'Niet waar!' protesteerde Pluimkit. 'Je was je aan het uitsloven en toen viel je erin.'

'Ophouden nu,' mauwde Reevaren streng. 'Netelkit, Pluimkit, ik wil jullie niet meer horen.'

Pluimkit wierp haar broertje een boze blik toe en trippelde op Klaverstaart af. 'Hij zegt dat ik hem geduwd heb!' jammerde ze. 'En dat is niet waar! Hij was zich gewoon aan het uitsloven met een vechtbeweging die hij van de leerlingen had afgekeken.'

'Ik weet het.' Klaverstaart boog haar kop om de donkergrijze kit een lik over haar oor te geven. 'Ongelukken gebeuren nu eenmaal. En het is gelukkig goed afgelopen.'

Loofster was onder de indruk van Klaverstaarts sussende woorden. Ze herinnerde zich nog goed hoe de poes was geweest toen ze zich nog maar net bij de Clan had aangesloten: lui, verwend, egoïstisch, en alleen in het Clanleven geïnteresseerd vanwege de bescherming die het

haar en haar kittens bood. Maar ze was intussen voor alle katten als een moeder geworden die altijd klaarstond om hun troost en advies te bieden. Ze zou nooit een grote jager of vechter worden, maar ze hield de kraamkamer keurig schoon en opgeruimd.

En ik zou niet weten hoe Reevaren het zonder haar zou moeten stellen, met die bende wilden van haar!

‘Kom mee’, spoorde Klaverstaart de vier kittens aan, terwijl ze hen met haar staart bijeendreef. ‘We gaan terug naar de kraamkamer, en dan vertel ik jullie alles over toen Vuurster naar de kloof kwam.’

‘Ja!’ riep Kreekit uit. Zijn ogen schitterden. ‘Dat is het *allerbeste* verhaal!’

Klaverstaart en de kits bestegen het pad en Loofster liet trots haar blik over haar Clan glijden. Scherpklauw zat op een zonnig plekje zijn donkerrode vacht te wassen, met lange halen van zijn tong. De drie kersverse krijgers zaten opgewonden op een kluitje bij elkaar, terwijl hun voormalige mentoren iets te eten pakten van de hoop verse prooi en neerhurkten om het te verorberen.

Bloesemhart wenkte Wespensnor met haar staart. ‘Kom, laten wij onze leerlingen een beetje gevechtstraining gaan geven.’

‘Joepie!’ juichte Saliepoot en hij racete al weg, dieper de kloof in. Zijn zus Muntpoot stooft in een werveling van stof achter hem aan, iets langzamer gevolgd door de twee mentoren.

Loofster slaakte een zucht van trots en voldoening. Haar Clan had de lange bladkaal overleefd en de herinnering aan het gevecht met de ratten was aan het vervagen.

Maar Regenvacht zullen we nooit vergeten. De grijze kater, de vader van Saliepoot en Muntpoot, had dapper meegevochten met de Clan, hoewel hij er maar kort bij had gehoord. Hij zou altijd herinnerd worden als de eerste krijger die zijn leven had gegeven voor de opnieuw gevormde HemelClan.

En nu, dankzij Vuurster en Zandstorm, staat de HemelClan sterk in de kloof.

Loofsters gedachten dreven door ontelbaar veel seizoenen terug naar de Clan die er vroeger gewoon had en zijn klauwsporen in het krijgershol had achtergelaten. Ze wenste zo vaak dat ze meer over hen te weten kon komen. De laatst overgebleven kat van die Clan uit het verleden was Hemelwaker geweest. Die oude grijze kater was voor gek verklaard, belachelijk gemaakt en Maan gedoopt door de katten die nu Loofsters trouwe krijgers waren. Hij had de herinnering aan de HemelClan gekoesterd als een vlammetje, totdat Vuurster was gekomen om het nieuw, fel brandend, stralend leven in te blazen. Loofster keek omhoog naar de Hemelrots, waar de Clan bij volle maan vergaderde. *We zijn nu met zo veel dat een groot deel van de katten op de richel vòòr de Hemelrots moest zitten.* Haar adem stokte toen ze, afgetekend tegen de voorbijrijvende witte wolken, een vage, grijze gestalte onderscheidde.

Hemelwaker!

Warmte vervulde de Clanleider toen ze beseftte dat de oude kat teruggekomen was om de eerste krijgersceremonie te zien van katten die in de Clan geboren waren. Ze stak haar staart in de lucht ter begroeting. Loofster hoopte dat alle HemelClanvoorouders vanuit de SterrenClan op hen neerkeken, dat ze trots waren op hun nakomelingen en op de katten die besloten hadden om Clankatten te worden.

‘We zullen jullie altijd blijven eren’, murmelde ze, haar blik nog steeds op Hemelwakers vage contouren gericht. ‘En we zullen alles doen wat we kunnen om jullie Clan in leven te houden.’